

Nr. 8 * November 1956 * 39. årg.

Pige- speiderne

Kære spejdere!

Allerede en uge efter, at I gennem bladene havde fået opfordring til at samle frimærker, kom der en æskefuld til korpskontoret. Der var et lille brev ved:

*Fra en 3. klasse i Hørsholm, der gik ivrigt ind for sagen.
Venlig hilsen fra Rikke — 4. Lyngby trop.*

Og snart fulgte der flere efter.

Hvordan går det hos jer? Har I gjort det til en æressag ikke at glemme at tage ugens samlede mærker med til møderne?

Skal vi få det gode resultat, må vi ikke savne bidrag fra en eneste patrulje i en eneste trop landet over.

Må der også være udenlandske frimærker med? spørges der.

Ja, naturligvis må der det, alle mærker gælder, men de skal være hele, det vil sige, de må ikke mangle takker. I skal klippe dem med en rand på en halv til 1 cm udenom, I skal ikke udvaske dem, som når I gør mærkerne i stand til jeres eget album. Mærkerne skal ikke sorteres, men de skal sendes i en æske, så de ikke krøller undervejs eller ødelægges af en regnbyge. Og de sendes til Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Her er et lille frimærkedigt, som I kan læse højt i kor ved næste patruljemøde:

Hvor er vi ivrige, unge og gamle,
store og små, grønblå og gule,
frimærker skal vi klippe og samle,
alt ta'r vi med, hver lille smule!
Vi klipper fra gamle julekort,
intet mærke må gemmes bort.
Meiser, ulve og grønne smutter
samler på gamle konvolutter.
Det fylder godt i patruljens kasse —
og — ih, hvor skal vi samle en masse!

Trille Tegner har af den store frimærkejagt ladet sig inspirere til tegningen på næste side. Der står nogle mystiske bogstaver rundt omkring imellem de flittige samlende og klippende spejdere, men HVAD STÅR DER? Patruljer, der inden 1. december indsender til redaktionen en 1 punds havregrynsæske fuld af frimærker sammen med løsningen, er med i en lodtrækning om 25, 15 og 10 kr. til patruljekassen. Klem så på!

Hvordan går det med frimærkesamlingerne i Bogen, Haderslev og Birkerød?

Mange hilsener

Jamesofu

✿ ✿ ✿

På redaktionens udfordring i sidste blad svarede Grøndal trop omgående, at der var 3 Grøndaltrope, og at de takkede for „hip“-et; alle var nu paa hidsig frimærkejagt, patruljerne overgik hinanden, — første pakke var sendt, næste var på trapperne.

Det er sådan, det skal være.

✿ ✿ ✿

Rejsebrev fra S/S UNITED STATES

Anne Lise Andersen (KFUK), Birgitte Brochner (DDP), Kirsten Kynne Frandsen (KFUK) og Sonja Meyer (DDP) har rejst sammen hele sommeren i USA som dansk seniorhold, mens Ruth Pedersen (KFUK) og Aase Lyngholt (DDP) har været helt andre steder som counselors.

Nu er vi ...

S/S „United States“,
3. sept. 1956.

Midt på Atlanten! Om bord på S/S „United States“, Amerikas største, verdens hurtigste og mest moderne liner. Vi sidder hyggeligt i damperens bar over et glas limonade og taler om vores vidunderlige tur, som nu synger på aller-sidste vers. Det er ganske naturligt, at vi nu, da vi er på vej hjemad, sammenligner de indtryk, vi havde af Amerika, før vi rejste, med dem, vi har fået derovre.

På Ruths og Aases spørgsmål om, hvilke indtryk vi havde af USA, inden vi rejste, svarer Anne Lise: „Vi havde set så mange amerikanske film, som giver et højest forkert billede af Amerika. Selvfølgelig finder man en del rige mennesker, men den jævne middelstand er dog mere almindelig. „Middelstand“ vil i Amerika sige, at familien har et pænt lille hus, fjernsyn og bil.“ „Man må også tænke paa“, fortsætter Sonja, „at mange amerikanske turister i Europa ikke giver det rigtige indtryk af deres land, og det var derfor en oplevelse for os virkelig at lære det amerikanske folk at kende, som det er.“ Birgit tilføjer: „Før vi rejste, anede jeg faktisk ikke, hvor stor forskellen mellem nord- og sydstaterne er, ikke bare på grund af negerproblemet, men også på grund af gammelt nag fra borgerkrigen i 1861-65. Naturligvis er meget af det ment i al godmodighed, men vist alligevel mere alvorligt ment end de drillerier, vi har hjemme mellem sjællændere og jyder.“

„Vores første indtryk af amerikansk spejderliv“, bryder Kirsten ind, „fik vi jo i de 10 dage, vi var på Macy, nord for New York. Men jeg må sige, det kom som et chok for os, da vi så lejren. Var dette en lejr? Elektrisk lys, varmt vand, kæmpetelt med trægulv, klædeskab og senge, strygjern, iskælder, køkken med fastansatte, lønnede kokke, mænd i biler til at bringe fødevarer o. lign, sygeplejerske m. m. Dog“, tilføjer Anne Lise, „må man huske på, at det, med alt hvad Amerika har af frygtelige uvejr, alskens kryb, giftige planter og knudret klippegrund, vil være umuligt at leve i så primitive lejre, som vi har. Men alligevel var dette meget luksuriøst.“

„Jamen, I havde da nogle pligter i lejren“, indskyder Ruth. Dertil svares i kor: „Ikke ret mange, og de få, vi havde, var meget lette og måtte næsten gøres, når vi følte trang til det. Så snart man havde arbejdet en halv time, var der 4 timers hvil.“ „Nå, det er naturligvis overdrevet“, afbryder Sonja, „men alligevel ...“, der var meget mere

Teltet er hævet ved et trægulv ca. 1 m p. gr. af slangeføren

fritid, end vi er vant til.“ „Det var en vidunderlig lejr“, siger Birgitte, „og en stor oplevelse at være sammen med seniorspejdere fra andre lande: Norge, Storbritannien, Brasilien, Columbia og Britisk Vestindien. Vi var bl. a. meget imponerede over en stor flagparade, vi havde, hvor hvert land førte sit eget flag frem og fremsagde spejderløftet på sit eget sprog.“ — „Om aftenen efter lejrbalet samledes vi i lejrskøkkenet og fik „snacks“, d. v. s. limonade, popcorn el. lign. og fik en hyggelig international sludder.“ Anne Lises øjne stråler ved tanken.

„Og fra Macy videre til Michigan, omtrent ved Canadas grænse.“ Birgitte glemmer næsten at trække vejret for at fortælle løs. „Vi var på en slags korps-(lands)lejr for seniorspejdere. Der var 5000 spejdere, og de var særlig udvalgte fra alle 48 stater. Mange havde trænet i over et år for at komme med. Det var den største lejr, der nogensinde er afholdt i USA. Vi havde hørt, at denne lejr skulle være primitiv, og ganske vist lå vi i rigtige telte og lavede selv mad, men alligevel var den ikke særlig primitiv i forhold til en dansk lejr. Lejrarbejder var der ingen af, vel bl. a. fordi man ikke kunne skaffe træ til så mange. Derimod fik hver patrulje udleveret en bunke tilsavede brædder, som, hammer og en meget udførlig brugsanvisning, så vi kunne lave et spisebord med bænke. Maden lavede vi over trækulsbål, og det var meget let, idet vi fik det hele udleveret halvt tilberedt i dåser og pakker. Det var meget fin mad: kyllinger, is, ferskener, vindruer o. s. v.“

„Og lejrprogrammet var heller ikke anstrengende“, fortsætter Sonja, „vel bl. a. for at vi kunne nå at lære andre at kende og at „swappe“. „Swapping“ var en sygdom, der hærgede lejren. Alle spejderne havde medbragt ting, der skulle være karakteristisk for deres egen stat, og ved bytning kunne man på den måde tilegne sig blyanter fra Californien, snørebånd fra Oregon, kamme fra Florida o. s. v. Så snart det rygtedes, at der var udlændinge i lejren, fyldtes vore telte med spejdere og deres byttegenstande, så meget af vores tid gik med at snakke med dem og forklare, at vi ikke havde lignende ting.“

„Selvfølgelig lavede vi også andet,“ siger Kirsten. „Et par aftener var der meget festlige lejrball for os alle 5000, og den 4. juli, Amerikas nationaldag, så vi hele Amerikas historie opført af hundredvis af spejdere. Dagen sluttede med et festfyrværkeri (som slugte 26.000 dollars).“ „Vi er alle enige om, at det var en god lejr, og forresten,“ alle fire bryder ud i en hjertelig latter, „vi må ikke glemme at fortælle, at vi havde ca. 300 soldater til at passe på os, tomme skraldespande, køre madvogne og ambulance o. s. v.“

„Fra Michigan tog vi videre ned til Jackson, Mississippi.“ Her er igen noget, der får øjnene til at stråle på dem alle fire, og Birgitte fortsætter: „Før vi tog derned, drømte vi bestemt ikke om, at det ville blive så stor en succes. Der var nemlig 40 graders varme!!! Vi var først 4 dage i private hjem og kom så i 3 uger i lejr med piger i alle aldre fra Jackson og omegn.“

„Også her var der telte med træbund,“ afbryder Anne

Lise. „Det vil sige, vi brugte dem kun som læ mod regnen, da vi på grund af varmen måtte have sider og døre rullet op. Heldigvis var teltene hævet ca. 1 m over jorden, så vi undgik at få besøg af slanger. Mere generende var irgrønne firben med højrøde struber, som de pustede op af og til. Tiden gik på behagelig måde med svømning og kanoroning, træ- og læderarbejder, som alle tog undervisning i.“

„Ellers havde vi ingen pligter,“ fortsætter Kirsten, „bortset fra at vi hver torsdag aften selv skulle tilberede maden på bål. Andre dage serverede lejrens 3 sorte kokkepiger maden på klokkeslet!“ „En ting, som imponerede os meget,“ indskyder Sonja, „var selv ganske små spejders evne til at optræde i såvel alvorlige som morsomme optrin. I stedet for kirkegang havde vi om søndagen „Scouts' Own“, en mellemting mellem en højtidelig sketch og en andagt, hvor både store og små tog del.“

„Vi fik også et lille indblik i amerikanske hjem, idet vi

Det danske flag vajede over lejren den første søndag, vi var der

til slut var indkvarteret hos spejderkammerater. Her foretog vi os forskellige ting. Jeg var bl. a. på fisketur," siger Birgitte.

„Ja, og jeg stod, eller prøvede at stå på vandski," udbryder Anne Lise med et stort smil.

„Vi var alle på en dejlig tur til den meksikanske golfkyst," fortæller Kirsten videre, og i alle de byer, vi kørte igennem, blev vi modtaget af pressefotografer og journalister.“

„Hvilket indtryk har I fået af de amerikanske piger?“

Alle fire: „De er ualmindelig søde, men meget højroastede. Hvad der præger dem mest, er stor gæstfrihed og hjælpsomhed og smadder godt kammeratskab, forenet med en masse skøre indfald, f. eks. svømning midt om natten. Deres første spørgsmål angår drenge, idet de selv allerede i en alder af 10–11 år går ud med drenge.“

„Vi kan forstå, at I kunne blive ved i dagevis med at fortælle, men nu må vi op på dækket og have lidt frisk atlantehavsbæst. Fortæl os lige til slut, hvad I personligt har fået ud af turen?“

„Vi er alle enige om, at turen har betydet en masse for os foruden at have været en vidunderlig oplevelse. Selvfølgelig har vi lært en hel del, fået kundskaber om Amerika og lært lidt mere sprog.“ Alle fire er enige, så Kirsten taler på holdets vegne. „Vi har lært om amerikansk spejderliv og håber at kunne give noget videre til vore danske spejderkammerater. Men først og fremmest har vi fået øjnene op for, hvor stærkt spejderånden binder os sammen, hvadenten man er fra Mississippi eller Danmark. Vi vil ønske, at mange andre vil få lejlighed til at opleve det samme som vi, og vi vil opfordre alle danske spejdere meget stærkt til at gribe enhver chance i den retning. Det er det virkelig værd!“

Og så forsvinder hele holdet ud til elevatoren og kører op til promenadedækket for at nyde den friske bæst, mens skibet pløjer fremad med 30 knob i timen. — Det bliver dejligt at komme hjem og berette om hele eventyret!

Internationale lejre i Baden-Powell 100-året 1957

Har du lyst til at komme med i en af dem? — Og er du fyldt 15 år, 1. kl. spejder, lejrtrænet og har gode sprogkundskaber, særlig i engelsk, så spørg din fører om, hvordan du skal bære dig ad med at indsende din ansøgning, — inden 1. december.

I oktober-Førerbladet har der stået oplysninger om de forskellige lejre, så din fører vil kunne fortælle dig om dem.

HVORDAN ser din dolk ud...

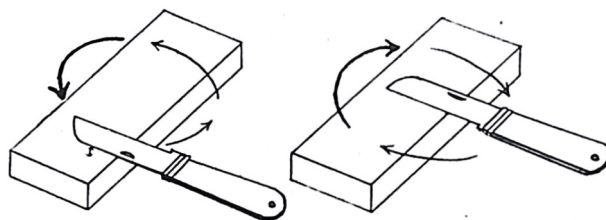
nu efter alle de mange ting, den har været ude for i sommerens og efterårets løb. Måske er det slet ikke en dolk, men en *svanekniv*, du har? Den kan vi forøvrigt anbefale jer varmt. Den fylder mindre end en dolk, ligger godt i hånden og har et godt, fint stålblad, der er nemt at slibe.

Hvordan står det til med bladet? Er det blankt og skarpt, ingen rustpletter eller hakker?

Frem med slibestenen (en lille carborundumsten) og olien (syrefri, f. eks. symaskinolie) og kluden, og så går vi igang med at give kniven en grundig omgang.

Først skal bladet slibes:

Dyb stenen i lidt vand. Læg kniven fladt på stenen

med knivbladets ryg *mod* dig. Tip bladet en anelse, så ryggen løftes lidt, mens æggen stadig hviler på stenen.

Før kniven rundt i en cirkel *mod* uret. Læg tryk på trækket ind *mod* dig selv.

Vend bladet, så ryggen nu vender *væk* fra dig selv. Gentag samme bevægelse som før, men denne gang i en cirkel *med* uret, og læg tryk på trækket *væk* fra dig selv.

Kom et par dråber olie på kluden og tør bladet grundigt af.

Husk: en døv kniv er farlig at arbejde med.

Svanekniven har godt af nu og da at få lidt olie i knækket, så den er nemmere — og dermed mindre farlig — at åbne og lukke.

Kender du forøvrigt dette lille trick med at åbne en stram svanekniv? Tag et stykke papir, lav en fold. Før folden ind under spidsen på knivbladet og så langt ind under æggen henimod knækket som muligt. Træk i papiret — og bladet følger efter. Prøv selv, hvis du ikke tror os!

Instruktørerne

Det skal gøres hurtigt og rigtigt – men hvordan?

Fig. 1 viser, hvordan man kvæler en ild med et tæppe. Der er gået ild i et barns kjole. Hvis det løber omkring, vil ilden blusse op. Ilden kvæles med et tæppe, et gulvtæppe, en frakke, eller man må selv rulle sig ind over barnet.

ud af vinduet og firer sig ned ad lagnerne ned på tæpperne. Nu kan hun tage sko og tøj på og er parat til at hjælpe.

Fig. 4 og 5. En dreng skal befordres med en ambulance.

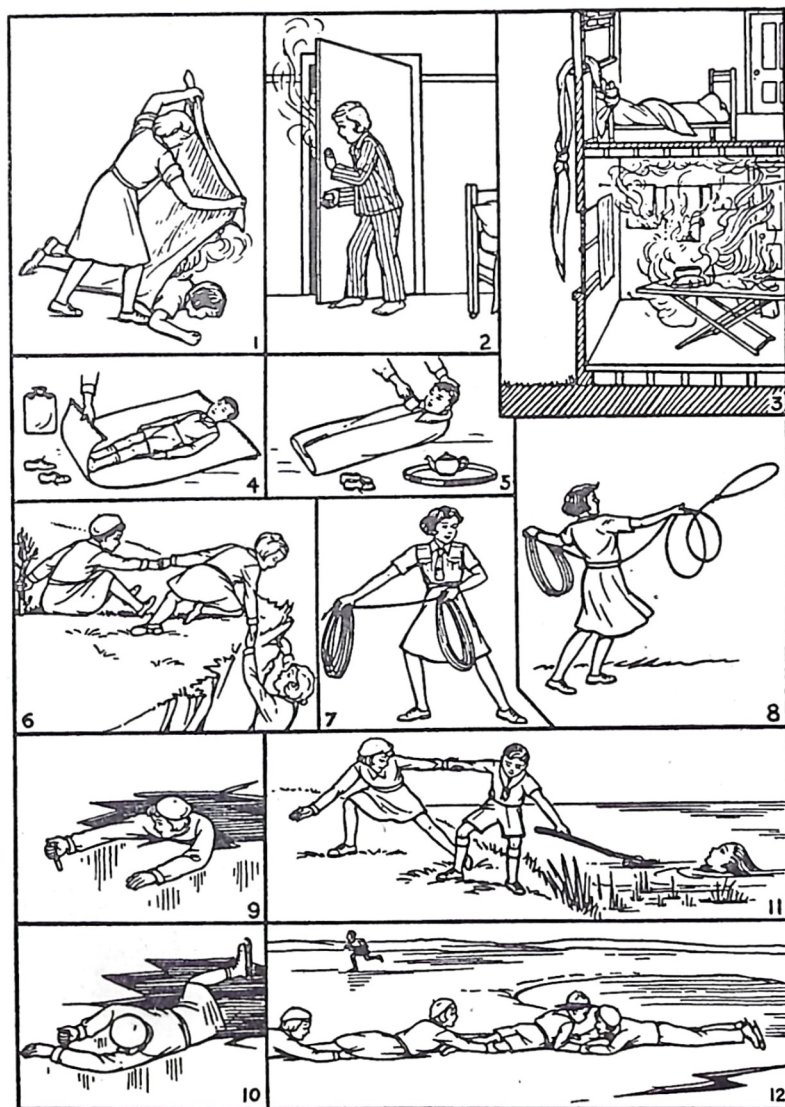

Fig. 2. En spejder vågner op og lugter ild og hører en knitren. Da hun åbner døren forsigtigt, vælder tunge rogskyer ind, vejen ned er blokeret. Så lukker hun straks døren igen, trækker sin seng hen til vinduet, smider tæpperne ud af vinduet, så hun kan falde ned på dem, binder lagnerne sammen med et råbåndsknob og binder det ene hjørne til sengen. Hun kaster naturligvis også sit tøj

Vi tænker os, at han er chokeret efter et ulykkestilfælde og ryster. Så lægger vi en varmedunk ved hans fødder, varm, men ikke skoldende, og pakker ham omhyggeligt og meget forsigtigt ind i tæppet. Han må få en kop varm the, hvis han da ikke har en indvendig skade eller skal på operationsbord og have bedøvelse.

Fig. 6. En spejder er faldet ned over en stejl skrænt. Se, hvor omhyggeligt kammeraterne arbejder. Den bageste tager et godt tag i en busk, de holder hinanden i hånden og borer hælene ned i jorden.

Fig. 7 og 8. Måske er hun for tung at hale op, og heldigvis er nu en af patruljens medlemmer kommet til stede med sit redningsreb. Først har hun bundet den ene ende om livet, og så har hun rullet rebet omhyggeligt op, deler det i de to halvdele, men giver sig tid til at se efter, at løkkerne er i orden, at det ikke filtrer. Øv jer i at kaste med redningsreb, så I er beredte den dag, I får brug for det. Øv jer i at kaste det i vand, og husk, at man også kan få brug for en dag at smide det op over en gren og lave en rebstige.

Fig. 9 og 10. En spejder er faldet i en våge. Hun har kun sig selv at stole på. Men hun tager sin dolk og hamrer den ned i isen så langt inde, hun kan nå, og haler sig forsigtigt op. Hun maver sig bort fra den måske skøre iskant. Og så ville jeg tro, hun skyndte sig hjem for at få tørt tøj på!

Fig. 11. To spejdere hjælper en kammerat op af et mudderhul ved hjælp af en lang gren og ved at trække i hinanden. Altfor mange drukningsulykker sker, fordi der ikke handles hurtigt nok. Væn jer til at tænke hurtigt på, hvad I kan bruge af, hvad der er for hånden; hvor langt kan et bælte nå? – hvor stærkt er et par sammenbundne tørklæder o. s. v.

Fig. 12 viser, hvordan man laver en kæde, når man skal hjælpe et menneske op over en iskant. Spejderne ligger fladt og spreder benene for at fordele vægten over så stor en flade som muligt. I husker, at har man en stige i nærheden, er den god at skubbe foran sig ud mod iskanten. Læg mærke til, at spejderne for at gøre deres greb solidere, har taget fat om hinandens knæ. I baggrunden løber en spejder efter hjælp.

Billederne stammer fra de engelske spejders ugemagasin The Guide, men jeg syntes, at de også var gode for jer at få forstand af.

For vore hjem af i dag og i morgen

Det er svært at stryge en kittel – kan du?

Mon du fik din lejrkittel rigtig ren? så skal vi se på, hvordan du stryger den. Kitlen skal først stænkes: du spreder den ud på bordet og stænker den med vand, enten med en stænkeflaske eller et piskeris, men gør den nu ikke for våd, der skal være tørre pletter på stoffet imellem stænkene. Så ruller du den sammen, så tæt du kan, og lægger den i et rent, tørt stykke. Der lader du den ligge et par timer. Når du så skal til at stryge den, skal du passe på, at strygejernet er varmt – det gør du ved at fugte en finger og sætte den hurtigt på jernet, men husk at tage den hurtigt væk igen! og så vil du høre en hvislende lyd, hvis det er varmt nok. Du skal også passe på, at jernet ikke er for varmt: det gør du ved at stryge hen over en klud; hvis den bliver brun, er jernet for varmt, og du må slukke lidt for det.

Du begynder med at stryge kraven, først på vrangen, derefter på retten, så manchetter og lommeklapper og skulderstropper. Har du et ærmebræt, trækker du ærmerne herpå, saa at du får manchetterne på højre side, vender ærmesømmen opad og stryger på begge sider af ærmesømmen, så skubber du ærmet rundt og stryger resten. Har du intet ærmebræt, lægger du ærmet fladt på brættet med manchetten på højre side og stryger det først på den ene side og dernæst på den anden.

Så skal du til resten af kitlen: du trækker den på brættet, så at spidsen af dette når op til skulderen, og stryger brystet først; når du ikke har mere ustrøget stof på brættet, vender du kitlen fra dig, så at du ikke kommer til at stå og gnide dig opad det, der lige er strøget.

Når du har været hele vejen rundt, trækker du kitlen ud over spidsen, så at nederdelen ligger helt udstrakt; du kigger lige ind på vrangen for at se, om sidesømme ligger jævnt til begge sider, ellers giver det sådan en grim stribe på retten, og så stryger du bare løs, indtil du har været hele vejen rundt.

Det var det, nu er kitlen forhåbentlig helt glat, men den kan godt være lidt fugtig endnu, derfor skal du hænge den på en bøjle, for at den kan dampe af. Har du ikke plads til at lade den hænge, lægger du den sammen ved at lægge brystet ned mod et bord, bøjer sidestykkerne fra midt på ærmesømmene mod hinanden, lægger ærmerne ned langs sidesømmene og bøjer kitlen fra nederen op til kraven og bøjer så en gang til. Skal det være rigtig godt, lægger du den ind i en plasticpose, så at den ikke ligger og bliver snavset, inden du skal bruge den igen.

Skulle det nu gå så galt, at du får stænket kitlen og så opdager, at lektierne tager mere tid, end du regnede med – lov mig så, at du ikke lader den ligge i flere dage, så kan den nemlig blive jordslået. Kender du det, når man pakker våde telte sammen? Jeg håber det ikke, for de skal nemlig ligesom kitlen hænges op til tørring.

Det er sjovt at pudse sko

I sidste blad talte vi lidt om toppen af din person. Skal vi lige se lidt på det, du går rundt på, benene? Du pudser vel selv dine sko? men hvordan?

Først skal skoene være helt tørre – er de våde, må du lade dem tørre med sammenkrollet avispapir i – så tager du lidt sværte på den rene påsmørbørste, vender skoen og gnider borsten let mod svangen, du véd, det er det stykke, der sidder mellem hælen og sålen; det gør du for at fordele sværten på borsten, og så er der det sjove ved det, at svangen også skal pudses; hvis du ikke gør det, men sætter sværten direkte på skoen, kan den nemlig give mørke pletter – de pynter jo ikke, vel?

Fordel så sværten over hele skoen og hælen og langs med sålrandene, bare ikke på snørebåndene; lad sværten tørre lidt på skoen og puds efter med en ren klud eller børste. Bruger du børste, skal den være blød. Husk så, hvor du begyndte og blank også svangen.

Der er mange, der lægger mærke til et par flot pudsede sko; men ser man dem, så er der også en anden ting, man ser: det er strømperne. Hvordan trækker du dem på? Tænk du over, om sømmen sidder fra midten over hælen og lige op langs benet? Prøv at se på andre mennesker, så opdager du hurtigt, hvor grim en skæv strømpe-søm ser ud. Går du med mønstrede strømper til dine kjoler, gælder det samme: at ikke ruder og terner sidder helt på skrå. Du vil vel helst have et par smarte, tynde, lige ben, ikke? Strømperne kan altså gøre deres til det, tænk på det.

Lis

Vi laver et figenbrød

Hvordan mon det gik dig med skolemaden, fik du lov til at smøre den selv? ellers prøv at spørge din mor igen – og får du så lov, så lad det ikke blive ved en enkelt gang, men vis, at du kan gennemføre det hver dag. Nu skal du få en opskrift på noget, der smager mægtig godt. Prøv at lave et figenbrød.

Du skal vaske 125 g svesker uden sten og 250 g løse figner, de løse er billigere end figner i blok, så tørrer du dem lidt af i et rent stykke; desuden skal du bruge 125 g kokusmel og 2 spiseskefulde havregryn. Så sætter du en kødhakmaskine fast på bordet – men husk at lægge en tyk klud mellem maskinens nederste del og bordet, dér, hvor du skruer den fast, ellers kan du lave slemme mærker i bordet, og det er jo meningen, at det skal være en virkelig hjælp for mor; du skal jo nødigt lave ulykker, som mor ærgrer sig over. Så kører du de fire dele gennem maskinen og ud i en skål; men lov mig nu, at du bruger en træske til at stoppe ned med i hullet foroven, så du ikke får fingrene i klemme. Når du har det hele igennem, tager du et stykke pergamentpapir, krammer det sammen, stopper det ned i maskinen og kører et par omdrejninger, så får du nemlig al figenmassen ud.

Når det er gjort, så ælter du massen godt og former en lang pølse sådan, at du beregner tykkelsen af pølsen således, at to skiver passer til et halvt stykke brød. Så mangler du bare at vaske maskinen grundigt af i varmt sulfvand og lægge den til tørre, inden du skruer den sammen og lægger den på plads.

November

Man må klare sig ...

November har holdt sit indtog, og vi er for alvor inde i efteråret med de korte dage.

Lidt solskin, megen regn eller fugtigt vejr, storm og rusk, lettere frost, de første snebyger, *det* er, hvad man kan vente sig af vejret i månedens løb, — ikke alt for fristende, når der er tale om at planlægge en rask travetur. Men for den, som kan lide at følge de skiftende årstider, hører det nu engang med at se, hvordan alt levende arter sig, når livsfunktionerne nedsættes, for at de levende væsener kan klare sig igennem den ugunstige årstid.

Inden frosten rigtigt tager fat, er det på tide, at pindsvinet tænker på vintersøvn. Det danner sig et vinterleje i et hulrum i et stengærde, eller i et udhus, eller inde under en træstub.

Lejet er godt foret med flere lag blade, og her ruller pindsvinet sig sammen. Gennem længere tid har det haft travlt med at spise sig godt mæt, så det i sin krop har opsamlet tilstrækkelige mængder af fedt, som det kan tære på, mens det sover vintersøvn.

Flagermusene har gemt sig i hule

ormene til at søge dybere ned i jorden, må muldvarpen naturligvis følge efter, hvis den vil have noget at spise.

træer, inde under bark, under tag-spær på lofter, i staldbygninger og udhuse for ligesom pindsvinet at sove dvallesøvn.

Grævlingen har lagt sig til at sove i sin grav. Ganske vist sover den ikke så fast som pindsvinet, og bliver vinteren mild, kan det hende, at den et par gange i vinterens løb begiver sig ud af hulen for at søge efter mad.

Muldvarpen klarer sig på anden vis. Den lever for en stor del af regnorme, og når frosten tvinger regn-

På jeres færd igennem skovene har I måske lagt mærke til, at skovtræerne i år har haft en meget kraftig blomstring, hvilket igen må resultere i et godt kogle- og oldenår til gavn for dyr og fugle. Her i efteråret har mange bøgetræers grene ligefrem været tyngt nedad på grund af de store mængder af bog på akkurat samme måde, som I kender det fra haverne, hvor frugttræernes grene tvinges nedad, efterhånden som frugterne bliver større.

Skovmusen samler et vinterforråd af bog, agern og hasselnødder, som den kan ty til i de strenge frostperioder. Det samme gør egernet, og begge dyr gnaver skællene af gran-kogler for at finde ind til frøene.

Mulle

»Spejder Jul«

Mon der er noget andet julehefte, som har opnået en sådan succes som „Spejder Jul“? Hvert år er der gode overraskelser, og hvert år er der meget at glæde sig over!

Og se bare til oplaget, som springer opad år for år. Det fortæller også noget om „Spejder Jul“s popularitet. I 1953 blev det udsolgt med 81.000 ekpl., i 1954 med 89.000, i 1955 med 98.000, og i år har vi fint passeret de 100.000 — ja, har ikke alene slået alle andre danske julehefter med det imponerende oplag 121.000, men er nu, så vidt vi kan få oplyst, det julehefte for piger og drenge i alle nordiske lande, som har det største oplag.

Atter i år er der en festlig spejderforside, som er lige til at indramme. Det er en meget kendt tegner (og iøvrigt spejdermor) Gerda Rydahl, som er mester for denne. Og bagsiden er atter i år et nyt og farvestrålende junglemotiv, som Aage Gotved (tidligere spejderfører) dygtigt har udført. Han overgår sig selv hvert år!

Der er mange gode, fornøjelige og spændende fortællinger — helt i topklasse, og 3. siden er i år skrevet af den svenske biskop Sven Danell. Og forfatterne er dels gode, gamle bekendte, og dels nogle, som er nye for nogle af jer. Der er således Georg V. Bengtsson med en spændende spejder-jule-fortælling. Annesofie Hermann har atter i år en meget fin fortælling „Jeg skal, jeg må, jeg vil —!“ Der

Har du evner som detektiv —
så læs her:

Gammel dolk forsvundet i København

En flere hundrede år gammel, lille dame-jagtdolk, et familicarvestykke, er tabt i den indre by, sikkert på strækningen Støttenbergsgade, Bernstorffsgade, Tietgensgade, Halmtorvet, Colbjørnsensgade, Gl. Kongevej eller sporvogn Kgs. Nytorv. Tabet er sket den 8. september 1955.

Klingen er af trædstål, og dolken er ca. 20 cm lang, har hvid læderskede, malm- eller messinggreb og parerstænger. Midt på grebet, der er indlagt horn og hvidt ben, er indgraveret et hjerte og to palmeblade.

Ejeren, hr. Flensburg-Thomsen, vil være meget lykkelig ved at få dolken tilbage mod dusør ved henvendelse til bladets redaktør, der gerne garanterer diskretion vedr. ihændehaveren.

er Ingolf Andersen med den helt store indianerfortælling „Sorte Slange“, og Magleby-Sørensen med en meget interessant historisk fortælling „Nordstjernen viser vej —“, og den kendte drengebogsforfatter Robert Fisker med en ypperlig fortælling „Den store ild“, og en helt usandsynlig, men meget fornøjelig skipperskrønne er skrevet af Thorkild Søager.

Og der er et væld af store, gode tegninger af nogle af vore allerfineste tegnere: Axel Mathiesen, Oskar Jørgensen, Tage Andersen, V. Setoft og Thora Lund.

Desuden har Thora Lund en meget fin spejder-helside-tegning, hvor man stadig kan opdage små, meget fornøjelige enkeltheder. Der er også en side med internationale spejdervittigheder fornøjeligt illustrerede. Der er to helsidetegninger med instruktion i klip, og hvor er siden med spejder-fotos dog glimrende! Der er et meget smukt lejr-bålsbillede, som er nær ved at være „alle tiders lejr-bålsbillede“! Og der er et meget fint helsides Jonals-foto med sne og julestemning!!

I år er der desuden en meget fornøjelig spejder-tegneserie af den over hele Danmark kendte „far til fire“-tegner: Engholm.

Og så er der også denne gang den store succes: „Nødder-knækkeren“ med mange fornøjelige tegninger og opgaver, som alle danske drenge og pigers onkel Jørgen med efternavnet Clevin er mester for.

Der er da slet ikke noget at tage fejl af — vel? „Spejder Jul“ holder sine gode traditioner, og I skal nok ikke komme for sent med jeres bestilling, for der er jo tradition for, at „Spejder Jul“ bliver udsolgt hvert år — trods meget store ekstra oplag, for det er juleheftet i topklassen men til bundpris!

Korpsturneringen:

HITTEGODS!!!

Huer, regnfrakker, spisegrejer, krus, bestik, dolke, håndbøger m. m. ligger her på korpskontoret i Odense og venter på, at deres ejermænd skal henvende sig efter glemte sager. Er der ikke sket henvendelse om udlevering af disse ting inden den 1. januar 1957, overgår tingene til „korpssets ejendom“.

MOSTER *Mageløs* MERITER

Tekst: Tusnelda. Tegning: Thora Borgahjort.

En kølig sommeraften sidst i juni måned sad min mand og jeg og hyggede os i stuens læsekrog med hver sin bog. For at stimulere vore hyggefølelser havde min mand tændt op i kaminen. Vi havde det faktisk ganske dejligt og tænkte med en vis medynk på de stakkels medmennesker, som på samme tidspunkt søgte at skabe sommerferiestemning rundt om på klamme pensionatsværelser eller i vindomsuste „sommer“-huse. Vor egen ferie var fastlagt og brede sig over de sidste fjorten dage af juli og den første uge af august. Til den tid måtte det da blive sommer, ræsonerede vi begge.

I lang tid var flammernes svage buldren på kaminristen den eneste lyd i stuen. Men pludselig sagde min gemal med en stemme, som han søgte at gøre ligegyldig:

„Hør, Tusse! Hvad ville du sige til, om drengene og jeg tog af sted på en lille cykletur i begyndelsen af august?“ Han så knapt op fra sin bog, som om mit svar var uden synderlig interesse. Men da han hørte mit gensvar, havde han nær tabt romanen af lutter overraskelse og befi ppelse!

„Joh, det synes jeg er en glimrende idé! Hvor har du tænkt dig, at turen skulle gå hen?“

I den pause, der opstod, inden husets herre fik taget sig sammen til at afgive et fornuftigt svar, kredsede mine tanker om den plan, som jeg selv igennem længere tid hemmelighedsfuldt havde gået og syslet med.

— — —

Efter *Moster Mageløs'* tilbagerejse til Australien var der opstået et stærkt ønske hos mig om at foretage en rundrejse i Danmark med besøg hos mine 6 gamle patruljekammerater i „Undulaterne“. Det havde heller ikke skortet på opfordringer i så henseende, og så sent som igår havde jeg haft brev fra *Juni* og *Juli*, som inviterede mig over til deres gårde i Midtjylland. „Du vil blive modtaget som en fyrstinde, og de fedeste hons vil blive slagtet til din ære ...“ Således lød blot en enkelt af de bemærkninger, der fik det til at krible i mig, og selv om det naturligvis var ganske ligegyldigt, hvad eller hvem der skulle slagtes for min ringheds skyld, så var tonen i dette — og flere

lignende — breve så hjertelig, at en begyndende rejsefeber stærkt nærmede sig de truende højder.

„Jamen ... Kan vi da godt ... Har du tænkt ... jeg mener ...“

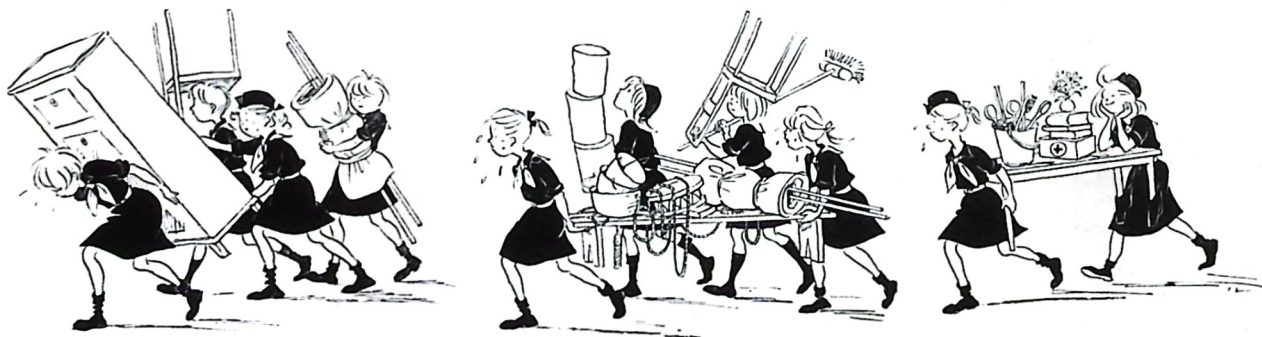
Situationen var kostelig! Ikke at min mand på nogen måde er en forkuet tøffelheld; men at *hans* plan skulle blive modtaget så aldeles uden indsigelser af nogen art, var åbenbart ikke faldet ham ind.

Planen gik iøvrigt ud på, at han og drengene skulle foretage en cykletur op gennem Sjælland, videre med færgen til Grenaa og derfra videre på rundtur i Mols. *Tror jeg da nok!* For alt medens min mand med ivrig stemme og ledsagende fagter redegjorde for sit eget foretagende, var jeg så aldeles opslugt af tanker og overvejelser om den rejse, som indtil dette øjeblik kun havde eksisteret i min fantasi, at hans mistanke blev vakt.

„Tusse! Der stikker noget under!“ sagde han næsten alvorligt og så spørgende på mig. Og så måtte jeg jo frem af busken! Ordene snubledes over hverandre: 8-dageskort til D. S. B. ... Ud af den daglige trummerum ... Indtrængende brev fra „Kroltop“ i Aal-

Tegneren Thora Trilles tegneserie

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!

borg ... Vende hjem med friske kræfter og nye indtryk ... o. s. v., o. s. v.

Rollerne var nu byttet om, måtte jeg tilstå for mig selv. Og med en vis beklæthed skævede jeg til min mand, der roligt og selvtilidsfuldt betragtede mit blussende ansigt ...

„Eenstemmigt vedtaget!“ var hans opmuntrende kommentar, idet han klappede mig kærligt på kinden og lo drillende.

En god måneds tid senere — nærmere betegnet den første søndag i august — rullede toget ud under Tietgensbroen, mens jeg hang ud af kupévinduet og vinkede til tre prikker, en større og to mindre, der hastigt flød sammen med en stor, broget skare, der viftede med hvide og kulørte lommerørklæder ...

En vidunderlig fornemmelse!

I den forløbne måned havde jeg tilrettelagt mit rejseprogram i alle enkeltheder. Jeg var hurtigt blevet enig med mig selv om, at en sådan tur ville blive dobbelt fornøjelig, såfremt vi var to i følge. Desårsags ringede jeg til Mai i Vanløse; men hun var desværre bortrejst med sin familie i den planlagte uge, og så afsendte jeg et brev til Bibi i Slagelse. Heldet var med mig, og nu var jeg altså på vej til min rejsekammerat, der i sit svarbrev havde været fyr og flamme ved tanken om de forestående oplevelser.

Endnu inden toget var nået helt frem til perronen, fik jeg øje på Bibi, der var ledsaget af sine to halv voksnede døtre, og som balancerede med et stort hvidt skilt, på hvilket jeg kunne skimte ordene: VEL MØDT, TUSSE! HIP! HIP! HURRA! De øvrige rejssende gjorde beredvilligt plads til mig, da jeg steg ud, mens de hovedrystende konstaterede, at „folk er nu tossede“. Havde de kunnet følge mig helt til Bibi's bopæl i byens udkant, var deres anelser blevet til vished! Foran familiens lille, nette bungalow var rejst en veritabel æresport, der måtte have kostet mange timers energisk arbejde at udforme, smykket som den var med et væld af sommerens skønneste

blomster. Bibi tillagde sine døtre, to nydelige unge piger i 16—18 års alderen, æren og tilføjede, at jeg senere på dagen ville få lejlighed til at berømme de to damer for deres kogekunst.

Dagen skred hastigt frem, således som det altid er tilfældet, når man befinder sig blandt gode, gamle venner, og der var en glad og livlig stemning, da vi ved 18-tiden satte os til det smukt pyntede middagsbord. Menuen bestod af kalvesteg og flødehindbær, og jeg mærkede flere gange, at Bibi betragtede mig med et lille, lunt blik, der syntes at rumme et spørgsmål af en vis vigtighed. Jeg havde ikke gættet forkert. Da Bibi bød hindbær rundt i anden omgang, smilede hun underfundigt og spurgte:

„Fortæl mig nu, Tusse! Ved hvilken lejlighed var du og jeg til stede, da vi sidste gang fik kalvesteg og flødehindbær?“

Den slags spørgsmål huer mig i grunden ikke ganske. Det fremgår altid tydeligt af situationen, at jeg bør kunne svare hurtigt og præcist, og i dette som i mange tidligere tilfælde roterede mine hjerneceller med mangedoblet hastighed, uden at det dog var mig muligt at skimte en løsning. For dog at give Bibi indtrykket af, at svaret lå mig på læberne, anstillede jeg en glad overrasket mine og sagde:

„Ja, vent nu lidt ... var det ikke ... var det ikke ... lad mig nu se.“ Bibi forstod mine kvaler og ilede med at bringe løsningen:

„Festmiddagen ved indvielsen af FUGLEBURET!“ Det lød præcist som en overskrift i et eksklusivt dameblad. Jeg lo overstadigt og befriet:

„Fuldstændig rigtigt, Bibi ... jeg syntes nok ... ja, det glemmer man jo aldrig ...“

— — —

Den sidste bemærkning var muligvis nok lidt selvmodsigende, da jeg dog vitterligt havde måttet melde pas over for Bibi's frimodige spørgsmål. Men den omtalte begivenhed, der lå henimod 30 år tilbage i tiden, ryk-

— der lod et halvkvalt skrig

kede med et ganske nær, da stikordet „Fugleburet“ blev afleveret. Efter middagen fordybede Bibi og jeg os i de gamle minder og udpenslede alle enkelthederne:

Som jeg vist tidligere har fortalt jer, havde „Fugleflokken“ haft en stor succes ved lodseddsalg, og „Undulaterne“ turde uden falsk beskedenhed fastslå, at deres bidrag til kampagnen ikke havde været den ringeste.

Troppens kassebeholdning var blevet forøget med henvendte 1000 kroner, og sammenlagt med den oprindelige sum plus nogle kontante gaver fra troppens venner disponerede vi nu over tilstrækkelige midler til at turde virkeliggøre vore planer om at bygge et lille tropshus ude ved „Lilleskoven“, hvor den stedlige skovfoged havde skænket os en grund.

Det var vel nok spændende dage! Timelange diskussioner i tropsrådet, ivrige — og måske knapt så sagkyn-dige — drøftelser blandt de menige spejdere prægede arbejdet dette forår; men da vi nåede Sct. Hans, var alt klappet og klart. Frivillig arbejdskraft var rekruteret blandt spejdernes mandlige familiemedlemmer, medens pigerne selv skulle sørge for det indvendige arbejde, og efter en højtidelig grundstensnedlæggelse kom der fart i foretagendet.

„Undulaterne“ tilbragte det meste

af sommeren ude på grunden, der lå små 5 km fra byen, og vort valgsprog ALTID PÅ FÆRDE fik øget gyldighed i disse ferier.

Bibi og jeg havde blandt andet fået den opgave at male to små soverum i hver sin farve: Rød og blå. *Moster Magelos*, der havde ansvaret for de dele, havde nøje instrueret os om alle enkeltheder, og Bibi og jeg havde nikket og tilkendegivet, at vi var ganske klar over vort ansvar. Tidligt om morgenen cyklede vi ud til huset, hvor talrige malerpotter i alle kulører stod opmarcheret inden for døren. Efter at have forsynet os med de nødvendige pensler forsvandt vi ind i hvert sit lille kammer og gik i gang med arbejdet. Hvert rum indeholdt 4 køjesenge, og jeg for mit vedkommende valgte at stryge sidestykkerne for hurtigst muligt at danne mig et indtryk af farvevirkningen.

Det var en smuk, skarlagensrød farve, og henrykt og under sagte nynnens foretog jeg mine regelmæssige strøg fra side til side. Inde fra det tilstødende arbejdssted hørte jeg Bibi fløjte og tralle. Her var sandelig arbejdsglæde for alle pengene. Min nysgerrighed tvang mig til at smugkikke i det andet rum; gennem dørspærken kunne jeg se Bibi's bøjede skikkelse, mens hun lagde farve på panelet foran vinduet.

Oh, rædsel!! Bibi boltrede sig i røde farver ... Jeg store torsk! Hvorfor havde jeg dog ikke hørt ordentlig efter, da *Moster Magelos* gav mig besked?! Lydløst listede jeg mig ud i det nærliggende redskabsskur, i hvilket der skulle befinde sig to store flasker terpentin og en del sandpapir. Nu gjaldt det om at handle hurtigt! Idet jeg gik tilbage gennem stuen, gled Bibi tavst forbi mig, men jeg var alt for optaget af min skæbnesvangre opdagelse til at undre mig over hendes lukkede ansigtsudtryk. Energisk, men med omhu gik jeg i gang med at fjerne den røde maling, og det lykkedes egentlig bedre, end jeg havde ventet. Fra stuen hentede jeg en bøsse med kornblå maling, og til min glæde

og tilfredshed fremtryllede jeg — på mindre end 10 minutter — det skønneste sidestykke på min seng. Jeg trak vejret lettet og skulle netop til at tage den øverste køje under behandling, da der lod et halvkvalt skrig henne fra døråbningen. Stærkt chokeret drejede jeg mig hurtigt om og så Bibi's forfærdede åsyn! Hendes øjne syntes at have fordoblet deres normale størrelse, og hun var nærmest kridhvid i ansigtet. I højre hånd holdt hun sin pensel, hvorfra regelmæssige dryp med mellemrum ramte de lyse gulvbrædder og afsatte smaa, runde, lyseblå klatter!

I lang tid stod vi blot og stirrede stift på hinanden. Så stønnede Bibi:

„Jam ... jamen ... skulle du ikke ... malede du da ikke med rød ... jeg syntes ...“ Næppe havde hun udtalt disse famøse ord, før jeg — som i et lynglimt — kunne se sagens rette sammenhæng for mig, og min stakkels arbejdsfælle bekræftede omgående min formodning: Just da jeg havde forladt huset for at hente de forskellige remedier, var Bibi, opfyldt af samme nysgerrige trang, som jeg havde udvist, spadseret ind til „mit“ rum. Til sin store forfærdelse så hun, at vi begge anvendte samme kulør, og hun reagerede ganske, som jeg få øjeblikke før havde gjort. Da jeg mødte hende, var hun på vej ud til skuret! Intet under, at hendes træk var sammenbidte og målbevidste ...

Situationen var både til at le og græde over; men vi valgte dog trods alt det første, og i løbet af nul-komma-nul var vi i fuld gang for under fælles bestræbelser at fjerne den blå maling. Dog kun i det ene værelse!

Det var et slidsomt arbejde, som i den grad forsinkede os, at *Moster Magelos*, da hun lidt over middag indfandt sig for at inspicere arbejdet, forbavset udbød:

„Hva'be'har! Er det alt, hvad I har kunnet drive det til?“

Vi nikkede brødbetyngt, men følte os dog særdeles trøstet, da vores patruljefører føjede til:

„Fint arbejde, må jeg sige! Man

skulle næsten tro, I var professionelle malere ...“

Og ganske ærlig talt var det næsten umuligt at opdage, at den meget omtalte køje havde været behandlet i tre forskellige tempi!!

Vi morede os begge fortræffeligt ved at mindes denne historie, og Bibi's ægtemage, der ikke kendte beretningen, lo hjerteligt. Men så udbød han:

„Forresten ... hvad var det med den kalvesteg, som I talte om?“

„Jo ... nu skal du/De bare høre,“ svarede Bibi og jeg i munden på hinanden, og så fik han næste kapitel i „Fugleburet“'s tilblivelseshistorie.

Sidst på sommeren var tropshuset så godt som færdigt, og indvielsesdatoen var fastlagt. De sidste småarbejder gik hurtigt fra hånden, og 3-4 dage før indvielsen var *Moster Magelos* ivrigt beskæftiget med ophængning af de pyntelige gardiner, som „Undulaterne“ var mestre for. *Margrete*, der havde været primus motor i dette arbejde takket være sine ubestridelige evner i faget, ydede hende sagkyndig bistand. Hun var netop ved at række *Moster Magelos* et gardin-sæt, da ulykken skete! Den stige, som blev benyttet af vores kære moster, skred ud, og det uheldige offer landede ublidt på gulvet, idet hendes venstre ben samtidig kom

Må vi præsentere 3 gode venner

eller kender I dem allerede?

Det er fra venstre bestyrelsesformanden, fru *Sybil Bruun* (også medlem af Verdenskomitéen, Danmarks første og eneste medlem), i midten spejderchefen, fru *Hanna Lund*. Til højre står æresmedlem af korpset, fru *Märta Whitefield*. Hvorfor hun er æresmedlem? Jo, det skal jeg sige dig, hun har i mange år været korpset en god souschef. Nu bor hun i England, men på billedet er Märta med meget hvide handsker på besøg på Hylkedam til korpsturneringens afslutning.

Se, hvor glade de alle tre er over, at det var så flinke og rare spejdere, der var samlede til turneringen.

Da billedet blev taget, vidste spejderne endnu ikke, hvem der var rævehalesvingere. Men jeg tror, de tre store spejdere her ved det, og at det er det, de er så glade over!

Sybil Bruun — Hanna Lund — Märta Whitefield

eftertrykkelig i klemme. Det så slemt ud — og det var værre! *Moster Magelos'* ben var brækket! 3 dage før den store dag ...

Samme aften besøgte vi hende på sygehuset, og sjældent eller aldrig har der hersket en så trist og trykket stemning mellem de glade patruljekammerater som ved den sygeseng. Bibi forsøgte at skabe en mere munter atmosfære ved at fremdrage humoristiske oplevelser fra byggeriet, og *Kroltop* understøttede hendes bestræbelser ved at kvittere med sin kendte, boblende latter. Men resultatet var pauvert, og da vi stille forlod værelset, opdagede jeg til min sorg, at *Moster Magelos* havde store, blanke tårer i sine gode øjne. Aldrig var noget sådant hændt før ...

Fredag eftermiddag blev sygehusets overlæge højlig forbavset ved at blive stillet ansigt til ansigt med 7 alvorsfulde piger i spejderuniform. „Undulaterne“ havde fattet en stor beslutning: *Moster Magelos* skulle med om søndagen, om så vi blev nødt til at bære hende derud på bære! Det var *Margrete*, der var patruljens ordfører, og hendes indtrængende bøn undlod

ikke at gøre indtryk på den hvidklædte mand, hvis strenge principper var almindelig kendt i byen. En kort stund var han tavs, mens han blik hvilede uudgrundeligt på den lille flok. Men idet et svagt smil bredte sig over hans træk, gjorde han en let håndbevægelse og sagde venligt: „Det skal nok ordne sig.“

Indvielsesdagen oprandt. En smuk, letskyet sommermorgen bebudede en festlig søndag for „Fuglekollen“. Spejderne og de mange indbudte gæster var tilsagt til klokken 12 præcis, og adskillige interesserede og nysgerrige satte kursen mod „Lilleskoven“ for på nogen afstand at overvære begivenhedernes gang. Men *Moster Magelos'* syv piger havde foreløbig andre opgaver at løse: Allerede klokken halvti stillede vi — i galla — uden for sygehusets port, som kort efter åbnede sig, og med overlægen og et par sygeplejersker i spidsen myldrede vi ind til patienten, der — det tør siges — blev højst overrasket ved denne invasion. Men da lægen derefter fortalte hende om „Undulaterne“s lille private „konsultation“ og meddelte hende, at en sygebil nu

skulle bringe hende ud til indvielsesfestlighederne, var de forrædderiske tårer påny ved at trænge sig frem. Dog — her reddede „Kroltop“ situationen ved en lige så dristig som fremragende replik: „Kammerater! Skal vi så ikke gi' vores rare overlæge et rigtigt spejderhurra?“ Råbene gjaldede i den ellers så stille bygning, og den strenge mand smilede til os alle!

Det blev en dejlig dag — og det allerbedste ved det hele var, at *Moster Magelos* på sin sygebære, højt anbragt på en lille transportabel „tribune“ kunne være med fra først til sidst. Strålende glad og overvældet ...

Dagen sluttede med en lille, beskedne festmiddag, tilvirket i tropshusets køkken af et større kokkehold. Og retterne var — ja, nemlig — *Kalvesteg og Flodehindebær!*

— — —

Næste morgen tog Bibi en rørende afsked med sin lille familie, og et par timer senere ankom hun og jeg til Odense, hvor *Margrete* forventningsfuldt afventede vort besøg.

Mon der var æresport denne gang? Ja, det må I vente med at få at vide lidt endnu ...

Skole-, sports- og spejderfrakke

i marineblå, ulden kamgarnsgabardine m. stærkt silkefoer,
str. 8-16 år 120,50-146,25
str. 40-44 151,25-163,00

Førerfrakke

i ekstra fin og kraftig, helulden kamgarnsgabardine og med det bedste indlæg. Frakkens snit og pasform vil tiltale enhver. Fås kun i voksen-størrelse og koster

str. 40-46 260,00

Til frakken kan leveres *ekstrafoer*, der kan knappes på.

I str. 8-16 år leveres det

i teddybear 47,50-62,50
ternet uld 31,75-35,75

I str. 40-46 leveres det i ternet uld med eller uden ærmer.

Pris med ærmer 56,00
Pris uden ærmer 37,50

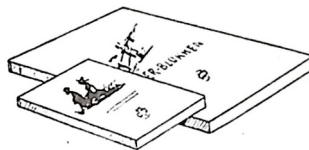
DOLKE OG KNIVE

Dolk, svensk, 2 str. 4,25-5,25
Dolk, svensk, i skede m. motiv 6,65
Finsk dolk m. birkeskaft m. motiv 11,50
Dolk, rustfri, m. presset læderskaft, skede m. emblem, 2 str. 15,25-10,75
Dolk, rustfri, m. palisanderskaft, skede m. emblem, 2 str. 13,75-10,75
Dolk, rustfri m. hjortetaksskaft, skede m. emblem, 2 str. 16,25-13,00
Slirekniv i skede m. metalsnøring 16,00
Kraftig dolk m. imiteret benskaft m. hjortehoved 7,00
Svane kniv, den helt rigtige spejderkniv, 2 str. 5,00-3,50
Hylster til svane kniv 1,85
Kniv m. 1 blad, træskaft, god facon 3,50

Ark med påklædningsdukke.

Den lyshårede Mette har uniform, frakke, skidragt, hat, hue og tværsæk.

Den mørkhårede Marianne har lejrkitel, shorts, forklæde, hue og natdragt.
(Alt tøj kan passe på begge dukker.)
Pris pr. ark 0,65

Brevpapir

Skriveblok, oktav, m. tegning el. emblem 3,00
Skriveblok, kvart, m. emblem 3,50
Skriveblok, kvart, m. emblem, u. linier ... 4,25
Kuverter m. emblem, 25 stk. 1,25
Kort og kuverter, blå, m. emblem, 10 stk. 1,50
Kort og kuverter, blå med emblem, 20 stk. i mappe 2,00
Brevmappe, lille format 2,50
Spejderbrevpapir i mappe, blåt, m. emblem og tegning 3,50-3,00
Æskepost, blå, m. emblem og tegning ... 3,25
Brevmappe, 5 ark skrivepapir og kuverter 0,60

Kort

hvide m. emblem 0,04
m. spejdermotiv i farver 0,10
m. uniform i farver, 4 forsk.:
spejder m. hat,
spejdere i lejrkitler,
spejdere i skitøj,
blåmejer,
pr. stk. 0,15
m. dronningen i uniform 0,25
m. bestyrelsesformanden i uniform 0,15
m. Jægergården, 5 forsk., pr. stk. 0,15
Kortserie, 6 stk., duc-lighedstegnene 0,85
Oblater, emblem til at klæbe på breve o. l., guld og sølv, pr. æske 0,50
Oblater m. blomster, flag, stjerner, jule- og andre motiver, pr. æske 0,50
Mærkater, 2 forskellige, pr. stk. 0,05
Hjælpefondsmærkatet, verdensemblemet... 0,10

Husk, ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til Det Danske Pigespejderkorps, Lundsgade 6, Kbh. Ø. Postgiro 86 000

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 27. oktober